

Evangelikus hírek Marcalon innen és túl

2013. március 28. — 7. évfolyam, 1. szám.

„De megkérdézhethné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét.” (1Kor 15,35-37)

Amióta ember az ember, keresi a választ a mi-érték legnagyobbikára: *De mi van a halál után?* Így volt ez az őskeresztények között, s így van ez ma is; szeretnénk többet tudni arról a világról, melynek reménységünk szerint egyszer majd részesei leszünk. A halál utáni élet milyenségéről a különböző kultúrákban a legkülönbözőbb elképzelések láttak napvilágot, a kereszténységen belül is meglehetősen színes az elképzelések tárháza.

Tehát nemcsak Pált, mindenkit izgat, hogyan történnek majd „ezek a dolgok”, akkor és ott. Saul-Pál retorikai kiemelése — *esztelen*; ma így mondanánk: hogyan lehet egyáltalán ilyen „hülye kérdést” feltenni? — nem egyszerűen csak figyelemfelhívás, hanem a korinthusiak rávezetése arra, hogy minden elképzelés a halál utáni létről csak földhözragadt próbálkozása az időbe és térbe szorított mindenkori embernek, s hogy valójában hogy is lesz mindez, azt csak a Jólsten tudja... Annyi bizonyos — Jézus URunk is ezt tanítja —, hogy „a mennyeknek országa nem evés és ivás és házasság”. Azaz, ne azt keressük benne, ami itt nekünk pulzáló életünk folyamán a legfontosabb! Az Isten országa ugyanis valami egészen más.

Ennek ellenére sokan mégis megfogható „tudást” akarnak elsajátítani arról a világról, amit egyelőre (legfeljebb!) csak „tükör által homályo-

san” láthatunk. Persze jó pénzért mindig akadnak olyanok, akik vonzó tanításaikon keresztül megdönthetetlen bizonyosságot árulnak az „odaátról” — azoknak, akiknek füle ilyesmire viszket. **Az élet értelmében azonban nem a halál utáni dolgok eszelős kutatásában keresendő, hanem a halál előtti életben!** Bizonytalán lesz elég időnk és lehetőségünk a halállal foglalkozni a halálunk után, de amíg itt az Isten-teremtette Földön, egyszerűségünket megéljük és sorsunk megismételhetetlenségének gyönyörűsége terhét cipeljük, *a földi élet dolgaival kellene foglalkoznunk!* Itt is érvényes: *mindennek rendelt ideje van!* Az élet az nem halálkultuszról, hanem az életből áll, aminek kereteit nemcsak jól, de *igen jól* megalkotta a Jólsten... Ezért ne azt keressük, amit egyszer így is - úgy is megkapunk — hiszen aki megszületett, annak egyszer meg is kell hálnia —, hanem kutassuk azt, amit a Gondviselő Isten talán éppen mai napunk valamilyen szép történésebe/csendes percébe rejtett el számunkra, hogy örüljünk az életnek, s a globális pesszimizmus ellenére is derűvel szólhassunk másoknak a lelkünkben élő reménységről, vagy egyszerűen csak szavak nélkül mások elé élhessük azt a szeretetet, amit fölülről kap(t)unk...

Imádkozzunk!

URam! Szeretném tudni, hogy miért teremtetted ezt a világot; miért olyanra, amilyenre; s miért teremtettél bele engemet is, éppen ebbe a korba, amit most élünk? URam, add, hogy a válaszok hiányában se veszítsem el életkedvemet! Kérlek, adj mindig annyi örömet munkámban és az enyéim között szolgálva, amennyi elégséges ahhoz, hogy hűséggel betölthessem akaratodat! Amen.

Minden kedves testvérünknek kívánjuk, hogy a húsvétig vezető út sok áldást hozzon: a nagyhét mindannyiunk számára valóban NAGY legyen. Ne csak a készülődésről, hanem elsősorban az elmélyülésről, elcsendesedésről szóljon, hogy végül megérkezhessünk húsvét igazi öröméhez, a feltámadt Krisztushoz.

Mórotzné Kiss Györgyi
intézmény vezető

Szolnoki András
felügyelő

Kendeh-Kirchknopf László
beosztott lelkész

Rostáné Piri Magda
lelkész